

dobri pastir svojih ovčic; v kateri se bo opravljala dan na dan najsvetejša daritev nove zaveze, daritev svete maše, po kateri nam prihaja ves blagoslov, vsa milost iz visokih nebes. Ta cerkev bo tisti presrečni kraj, o katerem Gospod sam govori: »Moje oči bodo odprte, in moja ušesa nastavljena molitvi tega, ki moli na tem kraju. Zakaj izvolil in posvetil sem ta kraj, da je moje ime ondi na večno, in da ostanejo moje oči in moje srce ondi vse dni.»

Blagor nam, da imamo priložnost, za tako lepo podjetje svoje milodare poklanjati in pripomagati, da se postavi veličasten tempel božji, prelepa hiša Gospodova, v kateri se bomo zbirali ob vsaki priložnosti kot otroci Očeta nebeskega; da se mu zahvalimo za vse prejete milosti in dobrote, in da si izprosimo vsega, česar potrebujemo za dušo in telo.

Ako vse to prevdarimo, nas li ne bo to vspodbujalo, da se z veseljem srcem lotimo dela in po svoji moči prinašamo svoje milodare, kakor so to storili nekdanji Izraelci ob zidanju templja jeruzalemskega, o katerih beremo: »Da so se veselili, ko so darove prostovoljno obetali; pa tudi David, kralj, se je veselil v velikem veselju in je hvalil Gospoda vpričo vse množice, ter je rekel: Češčen bodi Gospod Bog Izraela, našega Očeta, od vekomaj do vekomaj... Tvoje je vse, in kar smo prejeli iz tvojih rok, smo tebi dali. Popotniki smo namreč pred teboj in ptujci, kakor vsi naši očetje... Vem, moj Bog, da poskušaš srca, in priprostost ljubiš; zato sem tudi jaz v priprostosti svojega srca vesel daroval vse, in tvoje ljudstvo, ki se je tukaj znašlo, sem videl v velikim veseljem tebi darovati darov.« — »Delo je namreč veliko; zakaj ne pripravljamo se prebivališče človeku, ampak Bogu... In če kdo kaj prostovoljno daruje, naj namni danes svojo roko in naj daruje Gospodu, kar hoče.«

Ta lepi vzgled hočemo tudi mi posnemati in se po njem ravnati ter z veseljem srcem prinašati darove svoje ljubezni, da se pozida dostojna hiša božja na čast Bogu svetemu Duhu. Da se bo pa vse delo v redu godilo, vstanovila se je »Družba za pozidanje te cerkve,« katera bo vse mile darove vsprejemala in tudi skrbela, da se bodo ti darovi dobro porabili v prelepi namen. Prijazno se torej vabijo vsi, katerim je mar za to prepotrebno podjetje, da družbi pristopijo kot ustanovniki ali dobrotniki ali pa kot redni udje, da se bo moglo z božjo pomočjo začeti in srečno dokončati.

Ustanovniki darujejo v ta namen 50 gld.

mokroto. Pa tudi tega ne more storiti, ker ima ruto v ustih. Jezika ne more stegniti iz ust, pa tudi ustnic ne more stisniti, da bi sesal mokroto iz zidovja. Pri tem se ga polasti obup.

»Prav se mi zgodi,« si misli sam pri sebi. »Kakor sem delal jaz kristijanom, tako se zdaj godi meni. Sramotno moram umreti v ti luknji od lakote in žeje, in potem? Kaj sledi potem?« Vse peklenske podobe, ki so po paganski veri bile naslikane po paganskih templjih, mu stopijo živo pred oči. Tu vidi, kako divji sloni teptajo duše pogubljenih in jih prebadajo s svojimi čekani; tam zopet gleda, kako trgajo pogubljene levi in tigri, kako jih obdajajo in zbadajo strupene kače, kako jih česajo zmaji in druge pošasti in kako jih na vse mogoče načine trpinčijo peklenski duhovi. Njegova vera mu ni dajala zaupanja v usmiljenega Boga, ki z veseljem objame zgrevanega grešnika, kakor oče zgubljenega sina, zato ni čudno, da je konečno iz strahu zgubil pamet. Po cele ure je divjal obupan, potem pa se je zopet smejal in vedno govoril: »1000 kvanov imam že v žepu in 1000 jih še dobim. Kaj zato, če sem žejen? Za 1000 kvanov se da kupiti veliko, veliko žganja. In če Budi (paganski bog) obljudim 1000 kvanov, me gotovo pusti v nebesa mesto v pekel, ki je le za uboge hudiče!

ali se več po svoji dobri volji, kdor manje pokloni, je dobrotnik; redni udje pa dajejo vsaki mesec 10 kr., ali celo leto 1 gld. 20 kr. Imena vseh darovalcev se bodo vpisala v posebno knjigo za vedni spomin; upamo pa tudi, da bodo angelji božji njihova imena vpisali v bukve večnega življenja!

Vse doneske sprejema knezoškofijski župnijski urad sv. Duha v Središču, Polstrau.

Gospodarske stvari.

Kmetijska zadruga v Horjulu na Kranjskem.

Ob priliki ustanovnega zbora »Naše straže« v Ljubljani sem si šel ogledat kmetijski zadrugi v Dobropoljah in v Horjulu. Kar sem tu videl, me je popolnoma zadovoljilo in vzbudilo v meni prepričanje, da je zadnji čas, da se tudi Slovenci na Štajarskem zganemo in začnemo povsod, posebno še ob meji, ustanovljati kmetijske zadruge, da združimo slovensko ljudstvo v gospodarskem oziru in ga obvarujemo popolnega propada in odvisnosti od tujcev.

Prijatelj slov. ljudstva je v našem listu že opisal delovanje dobrepoljske kmetijske zadruge, tu pa naj sledi popis horjulske.

Horjul je vas in leži na južnozahodni strani Ljubljane, od mesta tri ure oddaljena.

Tu obstoji kmetijska zadruga dobro pol drugo leto; delovati je začela 1. aprila 1897. Vrli posestnik Ivan Stanovnik, ki je duša vsemu gospodarskemu gibanju v Horjulu, je tu že l. 1894 ustanovil hranilnico in posojilnico po Raiffeisenovih načelih, ki je kmalu začela izvrstno delovati. Lansko leto pa je s pomočjo vlč. g. domačega župnika Petra Bohinca ustanovil kmetijsko zadrugo, ki že izbornu prospeva.

V začetku so imeli prostore pri nekem kmetu v najemu; kmalu pa so pozidali društveno hišo za zadrugo, ki jih je stala nekaj nad 3000 gld. Hišo sem si dobro ogledal. Dolga je 22 metrov, široka pa 11; nadstropja nima. Na levi strani od vhoda je prodajalnica; tu sem našel platno, kavo, moko in vse, kar pač kmet potrebuje. V prodajalnici je tudi par klopij in miz, da se lahko vsede in pije, kdor želi. Zraven je mala soba, v kateri je v enem kotu zadržna pisarna in blagajna, na drugi strani pa štečilno ognjišče.

Na drugi strani je le ena velika sobana kot magacin ali skladišče. Tam sem videl vse polno raznih vreč, polnih in praznih.

1000 kvanov! in moj prijatelj, vojni minister mi še da 1000 in princ 10.000 ali 100.000, in jaz si kupim potem celi Anam in živim v veselju. Joj mene! Kako me muči žeja in boli hrbet! Pomagajte vendar bogatemu Mingeju!»

Tako je besnel stari jetničar. Naš mladi Tuan pa je med tem že četrti dan ležal v ječi z nekim divjim in popolno neznanim možem skupaj zvezan. Svojo mater je mogel le tisti kratki trenutek videti v nasprotnem kotu temne ječe, kedar so jetnikom prinesli nekaj riža in vode. Gotovo je tudi ona močno privezana na svojem mestu, drugače bi bila že davno našla svojega sinčka izmed ubogih jetnikov, tako si je mislil Tuan sam pri sebi. In kako je želel le nekaj besed govoriti z njo! Vedel je, da je zarota zoper cesarja in vse kristjane, in to bi ji bil srčno rad razodel, da bi mu dala kak dober svet. Zdaj pa je mogel le moliti in enkrat na dan videti njen blede obraz ter od daleč prejeti njen pozdrav in blagoslov, kajti iz ust ji je bral, da ga blagoslovlja in tolaži.

Kadar je vladala po ječi nočna tema, potegne Tuan tiho sv. križ iz žepa, ga poljublja in moli, in Bog napolni njegovo srce z nebeško tolažbo. Bil je vkljub vsemu trpljenju popolnoma miren. Celo mlademu roparju, s katerim je bil priklenjen, se je smilil

Na to me je peljal g. Stanovnik na dile. Tu je prav čedna sobica, v kateri ima hranilnica in posojilnica svojo pisarno in blagajno. V tej sobi tudi spita prodajalka in kuharica zadruge. Na obeh straneh sobe se je meso sušilo; zraven je dimnica; na drugi strani pa je velik prostor za skladišče. Na dvorišču sem našel pod streho mnogo sežnjev drv. Nato sva šla v klet; tu je bilo na razpolaganje črno in belo vino, prav izvrstno v velikih sodih, ki se toči liter po 24 kr. Kupili so ga kar s sodi vred. V kleti se tudi shranjuje meso.

Tako je razdeljena zadržna hiša. Pri zadržni kupujejo le udje. Zadruga toči vino, kuha jedi in peče kruh. Piti se sme v zadržni hiši največ pol litra vina, da tako ne more nihče očitati zadržni, da povsipešuje pijančevanje. Vino je kajpada dobro, ker je pristno. Prodajalnica je vsak dan odprta, v nedeljah od 5. ure zjutraj do »Zdrave Marije« zvečer. Med rano, pozno in popoldansko službo božjo se prodajalnica zapre. Tu dobiš jesti, kakor v gostilnici. Jaz sem si privoščil prav ukusne jetrce za južino, ko sem vse pregledal. Zadruga ima tudi mesarijo. Prej je bil mesar v Horjulu; ko se je ustanovila zadruga, je opustil lastno mesarijo in sedaj kolje za zadrugo.

Tri osebe imajo opraviti vsak dan pri zadržni; prodajalka in kuharica dobita ena 10 gld., druga 12 gld. na mesec; seveda dobi tudi g. Stanovnik, ki vodi hranilnico in posojilnico in zadrugo ter vse pisanje opravlja sam, svojo odškodnino; koliko, ne vem.

Ko se je zadruga ustanovila, je bilo seveda veliko nasprotstva in svaje; pa to je kmalu minilo; sedaj so skoraj vsi vaščani pri zadržni. Šteje že 260 udov. Vsak vplača delež 25 gld.; če ne more na enkrat vsega plačati, pa plačuje v obrokih po 5 gld. Delež se mu obrestuje. (Konec prih.)

Dopisi.

Iz Celja. Odgovor dopisniku iz Kozjega na dopis: »Resna, pa zadnja beseda« v št. 50. »Slov. Gospodarja« od 15. t. m.: Izjavljamo, da nam se ne bi morda neopravičeno očitalo, da Celjani roke križem držimo, da smo prav radi pripravljeni, ukreniti vse potrebno, da se ustanovi v Kozjem čim prej prepotrebna posojilnica. Gospodje, kateri se za to zanimajo in kateri nam žal niso znani, izvolijo naj se obrniti na nas in mi jim bomo z veseljem pomagali s svojim svetom. Prav tako smo tudi pripravljeni, poslati ta-

in čudil potrpežljivosti pridnega Tuana. V začetku je sicer močno zmerjal našega mladčena in mu dal občutiti tudi svojo pest, a Tuan je na vse to odgovarjal le z ljubeznijo in potrpežljivostjo. To je popolnoma spremenilo trdosrčnega roparja. On skrbno dečka opazuje in konečno misli, da je našel vzrok, zakaj je Tuan vedno zadovoljen in vesel. (Konec prihodnjič.)

Smešnice.

Krčmar: »He, Janez! Si li zapisal liter vina, katerega je izpil včeraj potnik, ki stanuje v sobi št. 3?«

Natakar: »Tisti liter? Zdi se mi — da, da, mislim, da sem ga zapisal!«

Krčmar: »No, krivica naj se mu ne godi! Nečem nikogar oslepariti; pa če ne veš dobro, ali si zapisal ali ne — pa zapiši še jedenkrat!«

Krojač: »Prosim da poravnate račun!«
Dijak: »Ta mesec vam ne morem vsega plačati!«

Krojač: »Tako ste rekli tudi oni mesec!«
Dijak: »No, ali nisem ostal mož beseda?«

koj svojega tajnika, da ukrene po potrebi osebno v Kozjem vse pripravljane korake. Ob enem pa pozivamo prizadete gospode v onih krajih, kjer smo tudi sprožili ustanovitve posojilnice in od koder istotako nismo prejeli še odgovorov, naj se nam čim preje naznani, kako daleč je stvar napredovala, da vemo, kako zapričeto delo nadaljevati. Ako bi pa še v katerem kraju radi imeli posojilnico, bomo stvar vedno radi podpirali, če se izkaže, da je tak zavod iz narodnogospodarskih ozirih potreben.

Zveza slovenskih posojilnic v Celji.

Dunaj. (Ormoški sodnijski pristav.) Poslanec J. Žičkar in tovariši so stavili do pravosodnega ministra naslednje vprašanje: Kot sodnijski pristav v Ormožu je bil pred kratkim nastavljen uradnik, ki ni zmožen slovenščine ne v govoru, ne v pisavi. V Ormožu se je ustanovilo mesto drugega pristava vsled nove sodne uprave. Da se je nastavil na to mesto Nemec, vzbudilo je veliko ogorčenje v ormoškem okraju, kajti v tem okraju prebiva po zadnjem ljudskem štetju 18.409 Slovencev in samo 583 Nemcev. Tem večje pa je bilo ogorčenje, ker je prvi sodnijski pristav itak goreč pristaš nemške stranke. Vznemirjenje slovenskega prebivalstva si tem lažje razlagamo, ker dšesdanje politično življenje novoimenovanega pristava ne daje nobenega poročstva, da bi politični tok ne uplival na njegove sodnijske opravke.

Toda mimo vsega tega dr. Viljem Stepišchnegg tudi ni dovolj zmožen slovenščine ne v besedi ne v pisavi. To se razvidi že iz tega, da se imenovani poslužuje v občevanju s strankami besednjaka.

Z ozirom na vsa ta dejstva smo prepričani, da je nezmožen za tako važno mesto, kakor je mesto kazenskega sodnika v Ormožu; sicer je to le hudobna igra z ljudskim blagom.

Podpisani vprašajo: Ali so Nj. Eks. g. pravosodnemu ministru znane razmere pri c. kr. sodnji v Ormožu, ali mu je znano pomnoženje nemške posesti? Ako mu je znano, kaj misli storiti, da se kmalu ljudstvo pomiri? Ali je voljan skrbeti, da se po slovenskih krajih nastavlja pravnik, ki so v besedi in pisavi slovenščine zmožni in ki morejo v slovenščini občeovati z ljudstvom? Dunaj, 15. decembra 1898. Žičkar in 16 tovarišev.

Iz ptujskega polja. Nedavno sem sprejel med drugimi pismi tudi jedno od Sv. Barbare, a drugo iz Leskovca. Oba kraja ležita v svetovno znanih Halozah, in menda ne bode dvomil nobeden čitatelj »Slov. Gosp.«, jeli je to blizu pruske meje ali kje na Slovenskem. Toda glej, o čudo! Po svoji stari navadi pogledam poštna pečata. Sveta nevolja polastila se me je, ko čitam St. Barbara i. d. Kollos; St. Andrā in Leskovetz. Ali je mogoče, da v teh lepih krajih že tudi nadvladajo naši nasprotniki nad domačini? Ali biva res pri Sv. Barbari — ali morda v Leskovcih toliko Nemcev? Ali za koga je neki ta poštni pečat? Morda za onih par Nemcev, ki zahajajo v jesenskem času v te lepe vinske kraje? Slovenci, kje so tisti časi, ko nam bodo tudi samo za nekaj mesecev delali slovenske napise, kakor jih imajo srečni Nemci! Ali konec bodi šale! Dovolj mi dragi »Slov. Gospodar« le jedno vprašanje. Ali res niti pri slavnoznani Sv. Barbari, niti v prijaznih Leskovcih ni jednega zavednega Slovence, ki bi se potegoval za dvojezične poštne pečate v kraju, kjer menda ne biva niti jeden Nemec ne? Saj bi menda ne bilo pretežavno, morda bi se celo prav lahko in hitro odstranil ta nedoumni krivični znak tujega nasilstva. Na noge tedaj, komu še bije srce za čast slovenskega imena! Brencelj.

Razne stvari.

Domače.

(Vesele božične praznike!) Stara navada časnika je, da želijo svojim čitateljem za visoke praznike srečo in veselje. Ker nimamo vzroka, da bi se izneverili tej stari in lepi navadi, kličemo svojim čitateljem, somišljenikom in dopisovalcem iz celega srca: Vesele in radostipolne božične praznike!

(Nemški petelini) so zagnali v državnem zboru in po nemških listih grozen krik, ko je bil slovenski sodnijski pristav dr. Silvin Hrašovec prestavljen k okrožnemu sodišču v Mariboru. Sedaj pa, ko je prestavljen ormoški pristav Karol Regula (celjski Nemec) kot namestnik državnega pravdnika v Maribor, sedaj so nemški petelini tihi, čeprav je preskočil Karol Regula iz vzrokov, ki so pravnikom popolnoma neznani, osem prednikov.

(Proti našemu listu) delujejo nemškutarji in mokračji v Mariboru in okolici na vse kriplice. Njih glavno orožje je seveda laž. Mnogo naročnikov begajo z neresnično trditvijo, da bo našemu listu poskočila cena na pet goldinarjev. To je nersramna laž. Tudi v novem letu ostane našemu listu cena kakor dosedaj. Cene mu ne bomo povišali, pač pa bomo pomnožili in poostriili v novem letu svoje napade na nemškutarsko in mokračsko sodrigo.

(Redka sreča.) Dne 25. novembra je umrl v Opatiji okrajni sodnik in svetovalec v Cirknici na Kranjskem Ivan Nedog, rodod od Sv. Benedikta v Slov. gor. Bil je samec ter zapustil nad 17 tisoč gl., kateri denar podeduje edina njegova sestra, omožena Mlinerič, posestnica pri sv. Benediktu v Slovenskih goricah.

(Slovo.) Iz Ormoža nam piše prijatelj: Dne 17. dec. t. l. je zapustil novoimenovani c. kr. davkarski kontrolor, g. France Krajnc, naše mestice, da se preseli v Marijino Celje na Gornje Štajarsko. Iz tega povoda so mu priredili čitalnica in drugi prijatelji v gostilni pri »zlatem jelenu« (g. Gomzi) odhodnico, ki je bila vrlo dobro obiskana. Odhajajoči se je lahko prepričal, da zapuščena resnična prijatelje v Ormožu, Središču in celem okraju, katerim je bil vedno prijazen, ki ga vsi spoštujejo in čislajo kot na svojem mestu zmožnega, vestnega, Bogu, cesarju in domovini vdanega uradnika. Daj Bog, da pride zopet povišan nazaj v naše kraje. B. R. N.

(Iz Starega trga.) Dne 4. dec. je umrl v 80. letu svoje starosti pošten, zaradi gostoljubnosti daleč sloviti kmet, stari oče Jakob Apačnik. Pokojni je bil oče nadepolnega, pred 25 leti umrlega bogoslovca gosp. Martina Apačnika. Oče Apačnik je bil priden, veren katoličan in pogumen narodnjak. Slovenske knjige in časopise je z veseljem in marljivo prebiral, jih pa tudi razumel in rad drugim razlagal. Za podružnico sv. Miklavža, katera stoji na njegovem posestvu in katere ključar je bil do smrti, je veliko storil in žrtvoval. Pokopan je bil na Miklavžev dan, namreč 6. decembra. Naj blagi mož v miru počiva!

(Nagle smrti) je umrl dne 17. dec. Fr. Klemenčič, veliki posestnik v Negovi v Slov. gor. Zjutraj je bil starček pri spovedi. Pride domu, gre potem na hleve, da bi konjem položil sena, a se tamkaj mrtev zgrudi.

(Skrajno žaljivo) se postopa v Mariboru proti Slovincem. Ko se je presvetli cesar zahvalil narodom za sočutje, izraženo mu na bridki izgubi cesarice, se je dala v Mariboru pribiti skrajna zahvala le v nemškem jeziku. Še le na zahtevanje poslanca J. Žičkarja so se nabili tudi slovenski lepaki. Sedaj se zahvaljuje cesar za čestitke in slavnosti povodom 2. decembra. V Mariboru so zopet skoro samo nemški lepaki. Zakaj se ne pribije ravno toliko slovenskih lepakov kakor nemških? Ali bo zopet potrebno interpelacije? Ali se mora vedno dregati, predno se da tudi Slovincem njih pravica.

(Okrajna glavarstva) imajo začetkom leta navado, da pošiljajo raznim društvom tiskovine, da se izkažejo, koliko imajo udov itd. Te tiskovine so bile, kolikor mi vemo, dozdej vedno nemške. Slavna slovenska društva s tem pozivljamo, da zahtevajo slovenskih ali vsaj nemško-slovenskih tiskovin, nemške pa naj vračajo.

(Občina Zdole) pri Kozjem je menda prva v kozjanskem okraju, ki ima samo slovenski občinski pečat in tudi izključno slovenski uraduje in dopisuje. Čast županu narodnjaku! Toplo priporočamo, da se vzhleduje na narodni občini Zdole tudi Gemeindeamt Wirstanj in njeni gemeindevorsteher.

(Zimska letina.) Iz Zdol pri Kozjem. Zimska letina prav ugodno vlada ta mesec pri nas. Vse mrgoli delavcev po naših vinogradih, ki regulajo in grobajo amerikansko in našo staro trto. Le redko kedaj je tako ugodni čas v tem mesecu za taka dela. Snega, hvala Bogu, nismo imeli še letos nič.

(Trobentic) celi šopek sem videl za nekim grmom v kozjanski dolini. To je res vesela in redka prikazen v božični dobi.

(Hitrost naših pošt.) Gospod urednik! Mislimo, da ste čisto na nas pozabili zadnji petek, t. j. 9. t. m., ker ni bilo »Slov. Gosp.«, ne v soboto, ne v nedeljo na »gospodarsko bralno društvo v Kozje«. Za božjo voljo, smo si mislili, no, kaj ga pa je vendar zadržalo, da ga ni na beli dan. A glejte, smolo je imel. Drugi dan, to je v ponedeljek se le je prestopil prag naše čitalnice. Kdo je temu kriv, da je »Slov. Gosp.« iz Maribora v Kozje potreboval cele tri dni in nič več. Menda gospod urednik? A kaj še? Nemški poštni uradniki, ker ne vedo, kje stoji slovenski trg Kozje. Tako je prepotoval mnogo trgov in mest po Štajarskem in Kranjskem, kar se razvidi iz poštinih pečatov. Cele tri dni je »Slov. Gospodar« popotoval po svetu. Ko bi znal govoriti, bi nam povedal marsikatero zanimivo dogodbico o nemških poštinih upraviteljih ali uradnikih, ki ga pošiljajo od Poncija do Pilata, predno ga napotijo k nam v Kozje. — Dne 21. septembra je oddalo upravnistvo »Slov. Gosp.« za Fram odločeno pismo na pošto. Naslov je bil povsem slovenski in pristavljen še dežela, dasiravno je Fram tako blizu Maribora, da bi se lahko skoraj z nosom butnil vanj. List je potreboval v Fram skoraj četrta leta in dospel srečno naslovniku v roke dne 5. decembra. Tako ravna z nami nemški poštni uradniki. Sicer še v kratkem spregovorimo več o južnoštajarskih poštinih razmerah.

(Posvečuj praznik!) Pretečeno nedeljo se je zgodila v mlinu J. Winklerja na Muti velika nesreča. Mlademu mlinarju je stroj popolnoma eno roko odtrgal. Skoraj gotovo je, da ne bo več dolgo mogel prenašati velikih bolečin. Pri tej priložnosti se je zopet pokazalo, kako hudo Bog kaznuje tiste, ki ne posvečujejo nedelj in zapovedanih praznikov.

(Izkaz daril) za »Našo stražo« in »Ciril Metodovo družbo« prinesli bomo takoj, ko bo nam dopuščal prostor.

(Iz Ljutomer in Veržej) se nam poroča ob sklepu uredovanja, da so se tudi tamkaj jubilejne slavnosti vršile na jako slovesen način.

(Nesreča.) Iz Vitanja je šel v petek 16. decembra 21letni mladenič Jožef Plankl, p. d. Rančnik, v družbi s tremi možaki v grajšinsko goščo drva cepit. Razžagali so velikansko bukev ter odcepili rt z koreninami od stebila. Hipoma se prevrže rt proti Planklinu; ta hoče odleteti; toda spodrsne, pače, rt se zvali na njega ter mu glavo, vrat in prsa zdrobi ter zlomi levo roko in nogo. Mrtvega so zvelikli z veliko težavo izpod rti. Škoda za pridnega in jako razumnega mladenca!

(Poslanec Žičkar in tovariši) so vložili v zadnji državnozborni seji tri interpelacije, kojih prvo vidijo č. čitatelji na prvi strani. Ostali dve prinesemo prihodnjekrat.